

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld.

www.poeziebos.be – www.regiobrugge.bellappersfortpoets.php

Max Temmerman

Max Temmerman (Brasschaat, 1975) debuteerde in 2011 met de opgemerkte bundel *Vaderland*, goed voor een nominatie van de C. Buddingh'-prijs 2012. Bijna een Amerika uit 2013 kaapte de Herman de Coninck Publieksprijs weg en werd genomineerd voor de Jo Peeters Poëzieprijs en de J.C. Bloem Prijs. In 2015 verscheen Temmermans derde bundel *Zondag Acht dagen*, te lezen als het sluitstuk van een drieluik over tijd. Van datzelfde drieluik verscheen in januari 2017 *De meeste mensen die ik ooit ben geweest*, een luisterboek met vijftig door de dichter zelf geselecteerde gedichten, ingesproken door Gene Bervoets.

Argonaut - I

Ik ben dit niet. Dit is niet mijn stem,
dit is niet mijn gang. De hand
die naar de planten reikt, is niet de mijne.

Ik ben dit niet. De man die zichzelf
's ochtends vooruit wandelt,
zijn voetstappen leggen een pad aan

door het bedauwde gras. Hij is mij
een leven lang nobel onbekend gebleven,
geënt op een vreemde onderstam.

Met zijn armen als twijgen kantelings
in de lucht gaat hij aan mij voorbij.
Hij heeft opdrachten te vervullen,

elke dag breekt hem aan als een raadsel
dat voor de avond valt, moet opgelost.
Geef hem een naam en stel hem voor

aan het gras, aan de bomen. Hij zoekt
een bestemming, zijn handel is oprecht.
Je kan hem vertrouwen als een nieuwkomer.

Argonaut - II

Het is geen toeval dat hij daar loopt.
Hoe hij zich verscholen weet
in het groen waardoor de zon schijnt

en waarachter het blauw hangt, groter
dan al de rest samen. Het is geen toeval,
geluk is een dwingende opdracht.

Dwingender dan gevaar misschien.
Dwingender dan honger of dorst.
Hoe het samenvalt. Wat schoon is

en wat mooi. De boom die honderd
wordt, het geduld van de tuinen.
Het land dat tegenspraak duldt.

Een leidraad is er niet. Volg
de richting van de struiken.
Loop verloren in het bos, keer om,

ga bij jezelf te rade en dwaal weer af.
Elk mensenleven is een samenloop
van dwarrelende omstandigheden.